

[Kirkeministeren.]

liseret ved revisionen af menighedsrådsloven i foråret. Der skete ved denne lejlighed det, at valgmenighedsmedlemmers adgang til at blive indvalgt i menighedsråd indskrænkedes meget stærkt. Hidtil havde det været sådan, at de kunne begære sig optaget på den kirkelige valgliste og kunne indvælges i rådene, og i adskillige tilfælde sad der valgmenighedsmedlemmer i menighedsrådene. I enkelte tilfælde har der været tale om et vist spændingsforhold mellem de to parter, og teoretisk bestod naturligvis stadig den mulighed, at der kunne opstå en sådan spænding. Derfor fandt man, da man arbejdede med menighedsrådslovens revision, at det ville være rigtigst at ændre dette forhold, så at kun den, der betaler kirkeskat uanset sit bidrag til valgmenigheden, kunne stemme og være valgberettiget. Det, der sker, er ikke noget, man gør af ond vilje mod valgmenighederne, det er ikke i mindste måde for at genere dem — tanken om en sådan ændring af bestemmelserne kom netop fra kredse, der stod valgmenighederne meget nær —, men ændringen tager som sagt sigte på at undgå mulig spænding. Imidlertid måtte det stå klart, at man samtidig med at foretage denne ændring til gengæld burde sikre valgmenighederne adgang til at stemme ved bispevalg. Det er jo sådan, at valgmenighederne er placeret indenfor folkekirken, de står under tilsyn af både biskop og provst. Man foreslår nu følgende ordning: dels deltager i bispevalget de faste valgmenighedspræster, dels gives der valgmenighederne adgang til at lade fra 6 til 15 repræsentanter stemme ved valget, alt efter valgmenighedernes størrelse. Det bestemmes, at de kun kan deltage i bispevalg i det stift, hvor valgmenigheden har hjemsted; det er her, tilsynet finder sted, og det synes rimeligt at indføre denne begrænsende bestemmelse.

Den anden hovedændring, som lovforslaget indeholder, tilsigter at tilvejebringe større fasthed og mindre tilfældighed over kandidatudpegningen ved bispevalg. Der tænkes ikke her på at umuliggøre de enkelte kredses forberedende arbejde — det kan ikke og bør ikke umuliggøres —, men der er ofte ved den gældende praksis kommet noget tilfældigt over opstillingen. Nu foreslås det, at der forud for den endelige afstemning holdes et stort centralt møde for hele stiftet, og at det bliver stiftamtmanden som medlem af stiftsøvrigheden, der indkalder til dette møde. De fremmødte menighedsrådsmedlemmer vil her få adgang til opstilling af kandidater og til motivering af

forslagene. Som en modvægt mod tilfældigheder og for løst begrundede forslag foreslås det, at der bag en opstilling på et sådant møde skal stå mindst 25 stemmeberettigede. Det, man opnår ved at indføre et sådant centralt opstillingsmøde, er, at man giver menighedsrådsmedlemmer over hele stiftet en bedre adgang til at komme nærmere i kontakt med hinanden og tale sammen, end de nu har. Men det er naturligvis sådan, at den endelige afstemning som hidtil skal finde sted ude i menighedsrådene. For ikke at lade deltagelsen i dette møde være afhængig af, om de enkelte har råd til at rejse eller ej, foreslås det, at der ydes dem en godtgørelse, beregnet efter de regler, der gælder ved landstingsvalg. Udgiften hertil betales af fællesfonden.

Det eneste punkt, hvor ministeriet ikke er på linie med biskopperne, er i spørgsmålet om, hvorvidt der for en biskop, som søger over i et andet stift, bør gælde særlige regler. Det vil ses af det bilag, der findes optrykt sammen med lovforslaget, at biskopperne tænker sig følgende fremgangsmåde: hvis der til det foreslåede centrale møde er mødt mindst halvdelen af de stemmeberettigede i stiftet, og en biskop på dette møde får $\frac{3}{4}$ af stemmerne, skulle hans valg uden videre være sikret. Ministeriet må imidlertid mene, at det mest demokratiske og sagligt rigtige er, at eventuelle biskoppelige kandidater går ind under de samme vilkår som andre. Hvis en biskop alligevel i forvejen har en stærk position, kan han lige så vel risikere en afstemning på almindelige vilkår som den, biskopperne her har antydnet. Jeg har den opfattelse, at biskopperne måske helst havde set den bestemmelse gennemført, som de her har antydnet, men at de dog ikke vil lægge overdreven vægt derpå.

Udover denne enkelthed er ministeriet og biskopperne ganske enige om det lovforslag, der her er fremsat. Jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen.

(Første behandling findes i tidenden sp. 199).